

Arrest

nr. 240 029 van 25 augustus 2020
in de zaak RvV X /IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 13
4460 GRÂCE-HOLLOGNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 maart 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat T. BARTOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 maart 2020 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal wegens een controle met de diensten arbeidsinspectie en sociale inspectie. Verzoeker werd al werkend aangetroffen op een markt zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart.

Op 7 maart 2020 neemt de gemachtigde van de minister het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 07.03.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: A.

voornaam: S.

geboortedatum: (...)1978

geboorteplaats: Tagounite

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. - PV nummer (...) van de politiezone van Antwerpen (controle ism Sociale Inspectie)

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

(...)

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 3 dagen in België te verblijven doch kan hiervan geen bewijs leveren. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd bij een controle ism de Sociale Inspectie op heterdaad betrapt op zwartwerk (niet in het bezit van een arbeidskaart/single permit)

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. - PV nummer (...) van de politiezone van Antwerpen (controle ism Sociale Inspectie)

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 3, dagen in België te verblijven doch kan hiervan geen bewijs leveren. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd bij een controle ism de Sociale Inspectie op heterdaad betrapt op zwartwerk (niet in het bezit van een arbeidskaart/single permit).

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. - PV nummer (...) van de politiezone van Antwerpen (controle ism Sociale Inspectie)

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart enkel dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst gezien hij werkt in Spanje. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Spanje/Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en/of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en

dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

*Vasthouding
(...)”*

Op dezelfde dag, met name 7 maart 2020, neemt de gemachtigde van de minister tevens een inreisverbod voor twee jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 07.03.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : A.

voornaam : S.

geboortedatum : (...)1978

geboorteplaats : Tagounite

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 07.03.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 3 dagen in België te verblijven doch kan hiervan geen bewijs leveren. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd bij een controle ism de Sociale Inspectie op heterdaad betrapt op zwartwerk (niet in het bezit van een arbeidskaart/single permit)

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. - PV nummer (...) van de politiezone van Antwerpen (controle ism Sociale Inspectie)

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

Op 11 maart 2020 richt de Belgische overheid een overnameverzoek aan de Spaanse autoriteiten, die ermee instemmen verzoeker over te nemen.

Op 16 maart 2020 dient verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 234 265 van 19 maart 2020 de vordering verwerpt bij gebrek aan hoogdringendheid aangezien verzoeker op 17 maart 2020 werd vrijgesteld.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoeker voert in het enig middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) in samenhang met de formele motiveringsplicht zoals vastgelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van de 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Le requérant reproche à la partie adverse de ne pas avoir examiné in concreto - ni, d'ailleurs, in abstracto - le risque de traitements inhumains et dégradants qu'il pourrait subir en violation de l'article 3 de la CEDH en cas de retour forcé dans son pays d'origine.

En effet, le requérant, avant de résider sur le territoire belge, a séjourné en Espagne, pays dans lequel il semble avoir introduit une demande de protection internationale. Cette demande serait toujours en cours à l'heure actuelle.

Dès lors, l'Office des Etrangers savait, ou devait savoir, que le requérant risquerait de subir des traitements prohibés sur pieds de l'article 3 de la CEDH en cas de retour au Maroc.

Il apparaît donc que la motivation de l'acte administratif querellé ne repose pas sur des faits exacts conformément aux articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

ii. Demande de protection, internationale en Espagne

L'ordre de quitter le territoire mentionne clairement qu'il y a lieu de remettre le requérant aux autorités nationales.

Or, le requérant a introduit une demande de protection internationale en Espagne. Cependant, le requérant ne connaît pas le sort qui a été réservé à sa demande de protection internationale.

Il n'appartient donc pas à l'Office des Etrangers de remettre le requérant aux autorités marocaines sous peine de violer l'article 3 de la CEDH.

Au moment d'adopter l'acte attaqué, l'Office des Etrangers avait (ou devait avoir) connaissance du fait que le requérant avait introduit une demande d'asile en Espagne et a, dans ce cadre, entendu faire valoir avoir quitté son pays d'origine et/ou en demeurer éloigné, en raison d'une crainte de persécution et/ou du risque qu'il encourt de subir, dans ce pays, des traitements prohibés par l'article 3 de la CEDH, au regard de la situation générale y prévalant et/ou de circonstances propres à son cas.

Or, la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'Homme (ci-après : la Cour EDH) enseigne que dans la mesure où, afin de vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements allégué par une partie requérante envers un pays, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de celle-ci dans ledit pays, non seulement compte tenu de la situation générale qui y prévaut mais également en raison des circonstances propres au cas de la partie requérante.

La partie requérante doit, en ce qui concerne tant la situation générale dans un pays que les circonstances propres à son cas, disposer de la possibilité matérielle de les faire valoir en temps utile, quod non en l'espèce.

Or, si le requérant s'est longuement expliqué sur le risque des traitements inhumains et dégradants qu'il risquerait de subir aux inspecteurs de police mais ces éléments n'ont pas été pris en compte par l'Office des Etrangers."

3.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsverplichting wordt erop gewezen dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de vreemdelingenwet - de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat tevens een feitelijke motivering, met name dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort op het moment van de aanhouding en een beroepsbedrijvigheid uitoefende zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart of single permit. Verzoeker betwist dit niet. Daarnaast werd toepassing gemaakt van 74/14, § 3, 1°, 3° en 5° van de vreemdelingenwet waarom hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Inmiddels is verzoeker op 17 maart 2020 evenwel vrijgesteld zodat er geen sprake meer is van een gedwongen terugkeer.

Verzoeker betoogt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met zijn hangend verzoek tot internationale bescherming in Spanje.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord alvorens de bestreden beslissing werd genomen. Hij verklaarde 3 dagen in België te zijn om vrienden te bezoeken en stelde niet terug te kunnen keren naar zijn herkomstland omdat hij in Barcelona zou werken. Hij verklaarde uitdrukkelijk geen verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend in een Europees land maar dat zijn vingerafdrukken werden genomen in Spanje. Hij verklaarde niet te lijden aan een ziekte, geen duurzame relatie te hebben en geen minderjarige kinderen te hebben. Zijn familie zou in Marokko en in Spanje verblijven.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt verder niet dat verzoeker een hangend verzoek tot internationale bescherming in Spanje heeft en verzoeker toont dit ook niet aan. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt daarentegen dat aan Spanje op 11 maart 2020 een bilateraal overnameverzoek werd gericht. De Spaanse autoriteiten stemden op 12 maart 2020 in met de overdracht via de luchthaven van Barcelona. Verzoekers betoog over een schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Marokko is derhalve niet dienstig. Bovendien is verzoeker op 17 maart 2020 in vrijheid gesteld waardoor er geen sprake meer is van een gedwongen verwijderingsmaatregel.

Louter ten overvloede merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing weldegelijk werd gemotiveerd met betrekking tot artikel 3 van het EVRM: *“Betrokkene verklaart enkel dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst gezien hij werkt in Spanje. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Spanje/Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en óf onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.”*

Een schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enige middel gericht tot het bevel om het grondgebied te verlaten is ongegrond.

3.3 Verzoeker voert in het enig middel gericht tegen het inreisverbod de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het beginsel van het hoorrecht en manifeste appreciatiefout.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“L'article 74/11 de la loi sur les étrangers prévoit que :

« § 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :

1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;

2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.

[Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque :

1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour;

2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume.]

La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

§ 2. Le ministre ou son délégué s'abstient de délivrer une interdiction d'entrée lorsqu'il met fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers conformément à l'article 61/3, § 3, ou 61/4, § 2, sans préjudice du § 1er, alinéa 2, 2°, à condition qu'il ne représente pas [une menace] pour l'ordre public ou la sécurité nationale. Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires.

§ 3. L'interdiction d'entrée entre en vigueur le jour de la notification de l'interdiction d'entrée.

L'interdiction d'entrée ne peut contrevenir au droit à la protection internationale, telle qu'elle est définie aux articles 9ter, 48/3 et 48/4. ».

L'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 n'autorise pas l'adoption automatique d'une interdiction d'entrée. Il enjoint d'opérer une évaluation au cas par cas, qu'il encadre en fixant la durée maximale de l'interdiction d'entrée et en énumérant les diverses hypothèses dans lesquelles une interdiction d'entrée ne peut pas être édictée.

La durée de l'interdiction d'entrée doit être fixée en fonction des circonstances propres à chaque espèce. L'article 74/11, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que la durée de l'interdiction d'entrée est déterminée « en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas », tout en fixant deux délais maximums.

Le premier délai maximum, de trois ans, concerne le ressortissant de pays tiers qui ne répond pas aux conditions pour bénéficier d'un délai de départ volontaire ou qui n'a pas exécuté une décision d'éloignement antérieure. Le second délai maximum, de cinq ans, concerne le ressortissant de pays tiers qui a commis une fraude au séjour ou un mariage de convenance. Ce délai maximum de cinq ans peut être étendu au-delà pour l'étranger qui présente un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

2.

Il apparaît que l'office des étrangers n'a pas respecté le principe de motivation formelle des actes administratifs. Par une jurisprudence constante, le Conseil du contentieux des étrangers considère que l'interdiction d'entrée est une décision accessoire de la décision de refus de séjour et de l'ordre de quitter le territoire. L'interdiction d'entrée ne peut pas se confondre avec celle de la décision de refus de séjour et/ou de l'ordre de quitter le territoire. L'interdiction d'entrée constitue l'accessoire de la décision de refus de séjour et/ou de l'ordre de quitter le territoire.

Conformément au principe selon lequel l'accessoire suit le principal, le sort de l'interdiction d'entrée dépend du sort de l'ordre de quitter le territoire et de la décision de refus de séjour. L'interdiction d'entrée perd sa raison d'être en cas d'annulation de la décision de refus de séjour et de l'ordre de quitter le territoire.

En outre, l'interdiction d'entrée suppose une motivation distincte de l'ordre de quitter le territoire. A titre d'exemple, dans un arrêt du 27 février 2015, Votre Conseil annule l'interdiction d'entrée pour défaut de motivation, au motif que l'Office des étrangers s'est contenté de renvoyer à la motivation de la décision de refus de séjour.

En l'espèce, il apparaît que la motivation de l'ordre de quitter le territoire et l'interdiction d'entrée, pourtant actes juridiques distincts, est en tout point identique. Il appartenait à l'office des étrangers de motiver différemment l'interdiction d'entrée.

De plus, il existe une contradiction dans l'interdiction d'entrée même. Dans un premier temps l'office mentionne: « (...) wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied».

Or, quelques lignes plus loin, l'office des étrangers note que « (...) Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel ».

Il y a lieu de constater que la motivation est clairement insuffisante en ce qu'elle reproduit en tout point celle de l'ordre de quitter le territoire. Pire, la motivation est également contradictoire en ce sens que l'office des étrangers mentionne, dans un premier temps, que le requérant se voit notifier une interdiction d'entrée d'une durée de 3 ans et ensuite, cette même interdiction d'entrée est prise pour une durée de 2 ans.

Le requérant n'est donc pas en mesure de comprendre la durée de l'interdiction d'entrée infligée.

3.

Le requérant n'a pas plus été invité à être entendu sérieusement par les autorités. La jurisprudence de la Cour de Justice de l'Union européenne, à laquelle se rallie Votre Conseil (voir l'arrêt « M.G. et N.R. » du 10 septembre 2013), prévoit que « selon le droit de l'Union, une violation des droits de la défense, en particulier du droit d'être entendu, n'entraîne l'annulation de la décision prise au terme de la procédure administrative en cause que si, en l'absence de cette irrégularité, cette procédure pouvait aboutir un résultat différent. Pour qu'une telle illégalité soit constatée, il incombe en effet au juge national de

vérifier, lorsqu'il estime être en présence d'une irrégularité affectant le droit d'être entendu, si, en fonction des circonstances de fait et de droit spécifiques de l'espèce, la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent du fait que les ressortissants des pays tiers concernés auraient pu faire valoir des éléments de nature à [changer le sens de la décision] ».

Au vu du dossier administratif, qu'il ressort du questionnaire du 7 mars 2020, que le requérant a été entendu parce qu'il est en séjour illégal, et que c'est pourquoi il va recevoir un ordre de quitter le territoire (avec maintien ou non) en vue de son éloignement vers son pays d'origine ou vers un autre pays où il peut retourner. Partant, il ne peut être valablement considéré que le requérant a pu, lors de cette audition faire connaître son point de vue, s'agissant de l'interdiction d'entrée prise à son égard.

Le requérant a pourtant déclaré qu'il n'était en Belgique que depuis quelques jours, qu'il disposait d'un titre de séjour en cours de validité pour l'Espagne, et qu'il y séjournait de manière légale depuis de nombreuses années.

De plus, l'interdiction d'entrée est un acte ayant une portée juridique propre qui ne se confond pas avec celle de l'ordre de quitter le territoire. L'objet de ces décisions est différent. Il en est de même des motifs justifiant leur adoption. En conséquence, l'interdiction d'entrée cause un grief distinct de celui résultant de l'ordre de quitter le territoire. La décision de retour contraint l'étranger à s'éloigner de la Belgique et l'interdiction d'entrée l'empêche d'y revenir. En outre, l'importance du grief, causé par l'interdiction d'entrée, dépend de la durée pour laquelle elle est imposée.

Dès lors que l'interdiction d'entrée était de nature à affecter de manière défavorable et distincte de l'ordre de quitter le territoire les intérêts du requérant, son droit à être entendu impliquait que la partie défenderesse l'invite à exposer également son point de vue au sujet de cette interdiction avant de l'adopter (voir en ce sens : C.E. n° 233.257 du 15 décembre 2015).

En conséquence, l'acte attaqué étant illégal, doit être annulé."

3.4 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, waarom verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn was toegestaan. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 maart 2020 gaat gepaard met dit inreisverbod. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd waarom de termijn van het inreisverbod van twee jaar proportioneel wordt geacht, met name omdat hij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Dit wordt niet betwist door verzoeker.

Waar verzoeker wijst op de tegenstrijdigheid in de termijn van het inreisverbod repliceert de verwerende partij in de nota met opmerkingen dat de vermelding van drie jaar een materiële misslag betreft.

In weerwil van verzoekers betoog is de bestreden beslissing geen "exacte kopie" van het bevel om het grondgebied te verlaten dat op dezelfde datum werd genomen.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat de verwerende partij in beginsel verplicht is een inreisverbod op te leggen "indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan". Deze verplichting tot het opleggen van een inreisverbod is conform artikel 11, lid 1 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

In de bestreden beslissing wordt duidelijk gesteld: *“De beslissing tot verwijdering van 07.03.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.”* Uit de verwijderingsbeslissing van 7 maart 2020 blijkt dat verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten en omdat hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.

Uit het bestreden inreisverbod blijkt duidelijk dat *in casu* verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd, conform artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet, omdat hem geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan. Dit wordt op zich door verzoeker niet betwist. Zijn kritiek richt zich immers geheel op de motivering inzake het bepalen van een duurtijd van 2 jaar.

Wat betreft de duur van het opgelegde inreisverbod, wordt niet betwist dat de verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Evenwel moet, overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod worden vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

Artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet vereist bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een individueel onderzoek naar alle omstandigheden eigen aan het geval alsook een evenredige afweging van deze omstandigheden.

Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (*cf.* RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900).

In de voorliggende zaak werd toepassing gemaakt van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet. Daarin wordt voorzien dat de verwijderingsmaatregel gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. In dit verband wijst de Raad erop dat de omvang van de motiveringsplicht evenredig is met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. *In casu* heeft de verwerende partij geoordeeld dat een inreisverbod van twee jaar proportioneel is omdat verzoeker verklaarde geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, geen medische problemen maar anderzijds niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Verzoeker weerlegt de motieven door erop te wijzen dat dezelfde motivering voorkomt in het bevel om het grondgebied te verlaten. De motivering laat op voldoende duidelijke wijze toe te begrijpen waarom de verwerende partij kiest voor een duurtijd van twee jaar en waarom deze duurtijd proportioneel is. Uit het bestreden inreisverbod blijkt derhalve dat de geldingsduur ervan voor de termijn van twee jaar is voorzien van een specifieke motivering die op eenvoudige wijze in die beslissing kan worden gelezen. Verzoeker overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht. De motivering van het bestreden inreisverbod is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Waar verzoeker nog kritiek uit op het feit dat de motivering identiek zou zijn aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 maart 2020 laat hij na aan te tonen dat de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met bepaalde elementen of dat de motivering foutief zou zijn. De kritiek is niet dienstig, nu de verwerende partij voor de motivering van het inreisverbod zich mag baseren op de motieven reeds opgenomen in het bevel van 7 maart 2020. Een manifeste appreciatiefout wordt niet aangetoond.

Een schending van de formele motiveringsplicht is niet aangetoond. Aldus maakt verzoeker met zijn betoog een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Wat de aangevoerde schending van de hoorplicht betreft, merkt de Raad op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87,

Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, in voorliggende zaak de bevelen om het grondgebied te verlaten, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, namelijk omdat de verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de beslissing had kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40; RvS 3 februari 2016, nr. 233.719; RvS 2 december 2015, nr. 11.638 (c)).

De Raad dient niet aan te tonen dat de aanvankelijk bestreden beslissingen effectief anders zouden zijn geweest indien de verzoeker was gehoord. Hij dient enkel na te gaan of de verzoeker aannemelijk kan maken dat hij, indien hij was gehoord, het bestuur informatie hadden kunnen verschaffen die de strekking van de op dat ogenblik nog te nemen beslissingen had kunnen beïnvloeden (RvS 26 april 2016, nr. 234.511).

In weerwil van verzoekers betoog blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker weldegelijk afdoende werd gehoord alvorens de bestreden beslissingen werden genomen. Verzoeker verklaarde sedert 3 dagen in België te zijn om vrienden te bezoeken en stelde niet terug te kunnen keren naar zijn herkomstland omdat hij in Barcelona zou werken. Hij verklaarde uitdrukkelijk geen verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend in een Europees land maar dat zijn vingerafdrukken werden genomen in Spanje. Hij verklaarde niet te lijden aan een ziekte, geen duurzame relatie te hebben en geen minderjarige kinderen te hebben. Zijn familie zou in Marokko en in Spanje verblijven.

In de bestreden beslissing werd rekening gehouden met verzoekers verklaringen daar waar als volgt wordt gemotiveerd:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar: Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

Verzoeker laat na uiteen te zetten met welke elementen geen rekening is gehouden of welke elementen hij nog had willen aanbrengen die een ander licht hadden kunnen doen werpen op beoordeling van de bestreden beslissing. Waar verzoeker erop wijst dat hij slechts drie dagen in België verbleef stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing vast dat hij hiervan geen bewijs levert. Ook thans beperkt verzoeker zijn betoog tot een loutere bewering. Bovendien stelt de verwerende partij vast dat verzoeker zijn verblijf niet op de wettelijke voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Hij heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

In de mate verzoeker betoogt dat geen rekening zou zijn gehouden met zijn verblijf in Spanje, kan hij evenmin worden gevolgd aangezien in de beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd *“Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België”*. Nu uit de stukken van het

administratief dossier blijkt dat Spanje instemde met de overdracht van verzoeker geldt het inreisverbod enkel voor het grondgebied van België. De schending van het hoorrecht wordt aldus niet aangetoond.

Het enige middel gericht tegen het inreisverbod is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig augustus tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN